

Příchod draků

Po noci, která byla pro Oskara bezesná, seděli čtyři drakobijci společně u snídaně a mlčky si vyměňovali pohledy, než Florian vyslovil, na co všichni mysleli. „Ještě tři dny. To není dobré. To vůbec není dobré.“

Mlska jim pro útěchu přinesla horké kakao. Bylo ještě lepší než jindy a doslova jim hladilo pocuchané nervy. Oskar přemýšlel, zda Mlska kakao nějak očarovala, protože pokaždé, když spolkl doušek, pohár se znovu doplnil. Tekutá čokoláda mu klouzala do hrdla a s každým polknutím se cítil trošku lépe.

Když měl pocit, že mu v žilách koluje víc čokolády než krve, s hlasitým klapnutím postavil pohár na stůl a pěstí pravé ruky udeřil do dlaně levé. „Sakra, tak co! Tak to zkrátka dokážeme a za tři dny z nás budou opravdoví drakobijci!“

„Přesně tak!“ vykřikl Horand. „Dokážete to! Určitě!“

Líza energicky přikývla. „V každém případě! Za tři dny tréninku se dá naučit spousta věcí. Když s vámi budeme soustředěně pracovat a předvedeme vám pár triků, budete mít dobré šance!“

„Přesně tak!“ opakoval Horand. „Dokážete to!“

Oskarem projel vřelý cit. Také Flo pomalu vzhlédl. Ve tváři mu svítl výraz naděje.

Čtyři drakobijci pozvedli plné poháry a připili si, až o sebe hliněné nádoby s klepnutím narazily.

„Smím si připít s vámi?“

Sladce falešný hlas patřil Tychovi Bělostnému. Ceremoniář v závěsu s věžeňským obrem stál těsně za Oskarem.

„To byl jen žert,“ mávl teď Tycho rukou. „Nejsem očkováný proti všemu, co bych tady mohl chytit.“

Horand najednou zrudl. Kolem očí a úst mu vzteky naskočily vrásky.

„Co tady zase chceš?“ zavrčel na něj.

„Co asi? Draci jsou tady. Pojdte, představím vás.“

* * *

V šesti procházeli chodbami, které Oskar teď už důvěrně znal. Tycho si pískal melodii písničky a tanečním krokem v dobré náladě vykračoval za Drobkem, který dusal vpředu s pochodní. Sestoupili po několika schodech a ocitli se v hale. Byla úplně jiná než velký trůnní sál Zlaté Hory. Trpaslíci ji kdysi dávno vysekali ve skále a vzdali se jakékoli její výzdoby a zkrášlení. Jen několik pochodní plálo v masivních kovových držácích zaražených do země. Místností vedly křížem krážem koleje a mizely na druhé straně, v jedné ze čtyř štol. V rozích rezavěly na sebe naskládané důlní vozíky, ve kterých se dříve z dolů vyváželo zlato. Uprostřed haly stály tři obrovské klece zakryté velkými šedými plachtami. Zpod nich vycházel řev pronikající do morku kostí. Tak hlasitý a děsivý, že si Oskar a Florian zakryli uši.

Tycho spěchal k první kleci a jedním pohybem strhl plachtu. Drak v kleci řval a zuřivě dštil oheň.

„Hohó! Ten je nějak divoký!“ jásal Tycho, který na poslední chvíli dokázal uskočit do bezpečí před plamenem. „To je tvůj protivník, Lisbeto: Dračí spár! Pravý skotský bažinný drak!“

Dračí spár byl zelený, posetý hnědými skvrnami a bradavicemi. Byl podsaditý, s dlouhou tlamou, krátkýma nohama a plochým tělem připomínal krokodýla.

Líza si draka prohlédla a pokrčila rameny. Nevypadalo to, že by na ni učinil velký dojem.

Tycho přiskočil k další kleci a opět strhl plachtu.

„Pro Horanda máme Večerní oheň. Skutečná vzácnost! Pravý norský pojídač velryb! Jediný dračí druh, který loví velryby z moře.“

Požírač velryb byl šedivý, měl ohromná kožená křídla a dvě velmi silné nohy s metrovými drápy. Na rozdíl od skotského bažinného draka, který pořád ještě v kleci řádl, byl Večerní oheň úplně klidný. Pohyboval jen velkýma žlutýma očima. Drak je soustředěně pozoroval. Jako kdyby čekal jen na vhodný okamžik, aby zaútočil. Z čela mu trčely tři rohy ve tvaru per. Byly dlouhé jako meče.

„Ti jsou hodně chytří. Doslova mazaní! A velmi opatrní,“ poznamenala Líza s obdivem.

„Já vím,“ přikývl Horand. „Není to můj první požírač velryb.“

„A do třetice všeho dobrého,“ zvolal Tycho a hnal se ke třetí kleci, „mám něco úplně speciálního pro našeho statečného Žabikucha Bleska. Pozdrav spolu se mnou Likvidátora z daleké Ameriky. To je pouštní drak!“ opět strhl plachtu z klece.

Drak uvnitř se rozzuřil. Pokoušel se odletět. Stále rozpínal křídla, zvedal se ze země a narážel na strop klece, až se rozkymácela. Dřtil tak velké oblaky ohně, že se Oskar s ostatními musel uchýlit až ke zdi do kouta.

Florian se třásl po celém těle. Instinktivně se chytil Oskara za ruku a pevně ji sevřel. Oskar to považoval za nevhodné, držet se za ruce před ceremoniářem. Jsou koneckonců drakobijci. Neznají strach. A pokud ano, pak ho jistě nedávají na jevo před tímhle pitomcem.

Oskar chtěl ruku odtáhnout, ale Florian ho nepustil. Jeho malé prsty ji svíraly tak pevně, až to bolelo.

Oskar si všiml, že chlapci stojí v očích slzy. Neodtáhl tedy ruku, ale naopak ji také stiskl a povzbudivě se na Floriana usmál.

„Pozdravte své katy!“ vykřikl Tycho na čtyři drakobijce a královsky se svým vtipem bavil.

Oskarovi však vůbec do smíchu nebylo. Draci nebyli moc velcí, dokonce Vajglík, který nebyl žádný obr, by jim mohl plivnout na hlavu. Ale přesto se velikostí mohli rovnat hrochům.

„Vyrostou ještě?“ zeptal se Oskar.

„Ale jistě. Tohle jsou ještě roztomilá miminka. No nejsou sladcí a rozkošní?“ Lisbeta se ušklíbla. „Opravdoví plyšáci. Myslím, že si jednoho vezmu domů na mazlení.“

Lízin neuvěřitelný klid působil i na Oskara. I on se usmál. „Nebo jako topení,“ dodal.

„Já bych raději křečka,“ poznamenal se smrtelně vážnou tváří Florian.

„Z křečka by měla radost i Poletucha,“ poučil ho Oskar.

„Hej, konec řečí. Já jsem ještě nedomluvil!“ Tycho tloukl ceremoniářskou holí do země tak dlouho, než všichni ztichli.

„Až do začátku boje o ně přebíráte péči. Budete je krmit, čistit jim klece a společně trénovat. Za tři dny budou ještě jednou tak velcí než teď!“ radoval se. Naopak Oskar z toho žádnou radost neměl.

„Ale když je budeme krmit, nezvyknou si pak na nás a nebudou ochočení?“ zeptal se šeptem Lízy.

Zavrtěla hlavou. „Ne, draky nelze ochočit.“

„A co Vajglík?“

„To je výjimka, která potvrzuje pravidlo. A taky trvalo roky, než začal být tak ochočený, jako je dneska. Draky není možné ochočit, protože draci nenávidí všechno, co není drak.“

Tycho se k nim vrátil. Oči mu zářily. „Nejsou to okouzlující tvorové?“ zeptal se s upřímným obdivem a objal Oskara kolem ramen, jako by si společně vychutnávali vyhlídku na západ slunce nad mořem.

Oskar si také myslel, že draci jsou okouzující, dokud s nimi člověk nemusí bojovat.

„Proč jsou tu jen tři draci?“ zeptala se Líza. „Vždyť my jsme čtyři.“

Oskar na ni překvapeně pohlédl. Předpokládal, že Florian a on nastoupí společně proti pouštnímu drakovi. Ale spletl se.

Tycho se teď postavil za něj, položil mu ruku na rameno a prohlásil: „Jsou jen tři, protože tenhle mladý muž, drakobijec Méda Medák, bude bojovat proti jednomu úplně zvláštnímu drakovi. A sice... tramtadadááá...“ napodobil slavnostní fanfáru a rozpráhl paže, jako kdyby chtěl obejmout celý svět, „proti jedinečné, nesrovnatelné, nepřekonatelné, mocné, neporazitelné... Ohnivě bouří, drakovi naší královny!“

Tycho na ně nadšeně pohlédl. Ale nikdo jeho nadšení nesdílel. Ani Drobek, který se zamyšleně škrábal na zadku.

Florianovi vytryskly slzy z očí. Lisbetě klesla čelist a Horand zbledl. Zareagoval jen jeden z nich. Oskar se rozesmál.

Nahlas a trpce.

V uších mu hučelo.

Hlavou mu prolétly obrázky pláže a tyrkysově modrého moře v pozadí...

Tycho jim ukazoval žrádlo pro draky, voly, kteří pošli stá-
řím a jimiž budou dvakrát denně až do dne bojů draky krmit.
Oskar stál vedle a s nepřítomným pohledem se přihloupě
usmíval.

Měl pocit, že v hlavě má místo mozku vatu. Všechno vní-
mal jen jako ztlumené. Jako kdyby se ho to všechno netýkalo.
A také se ho to netýkalo. Jeho drakem byla Ohnivá bouře. Ta
teď žila u královny.

Oskar nemusel jako ostatní svého draka krmit nebo mu
čistit klec. Jen se od něj musel nechat opéct.

Cítil se ztracený a opuštěný jako ještě nikdy. Poslední dny
v domě drakobijců plynuly v takové pohodě, že potlačil ne-
bezpečí, které na něj cíhalo. Avšak teď, když bylo jasné, kdo
bude jeho protivníkem, nemohl prostě předstírat, jako že je
všechno celkem v pořádku. Do zahájení boje zbývaly ještě tři
dny.

Tři dny do jeho smrti.

„Drobku, ukaž jim, jak mají naše malé miláčky rozmazlo-
vat!“ ozval se zase Tycho.

Drobek, který se pořád ještě škrábal na zadku, pomalu
prošel kolem nich. Oskar ho bral na vědomí jenom jako skrze
mlhu.

„Musíte vědět, že draci mají citlivej žaludek. Když pravidelně nedostávají maso, pak je, chudáčky, rozbolí břicho.“

„Vajglík miluje feferonky,“ poznamenal Flo.

„Ale nedělají mu dobře,“ odsekl Tycho. „Draci nesnášejí nic ostrého. Když je Vajglík sežere, jde z něj oheň. Ale bohužel zezadu. Jestli chápeš, co tím myslím,“ poklepal si Tycho na zadek.

„Uf! Jako z tryskáče?“ zeptal se Flo.

„Co je to?“ pohlédl na něj Tycho, ale pak mávl rukou. „No to je jedno. Teď se dívejte.“

Drobek popadl jednu z půlek volů visících na ocelových hácích od stropu a přitiskl ji pod paží. S krmením pro draka zamířil ke kleci bažinného draka a z bezpečné vzdálenosti prohodil maso přesně skrz mřížové tyče. Jakmile půlka vola dopadla na podlahu klece, začala grilovačka. O tři vteřiny později se halou linula vůně pečeného masa.

Drak se na grilovaného vola vrhl, ani ho nenechal vychladnout. Hlasitě zubama drtil kosti, jako by to byly sušenky, a za necelou minutu zbaštil vola doslova i s chlupama. Oskar ho sledoval jako ve snu a vzpomněl si na babičku, která ho nabádala, aby jídlo tak rychle nehltal.

Drak s nacpaným břichem se stočil jako kočka, hlasitě odkrknul, vypustil obláček ohně vonící po řízku, zavřel oči a usnul.

„Ach! Teď ten malý miláček spinká!“ rozplýval se Tycho. Ale jen okamžik. „Pro slabochy mezi vámi, co neunesou půlku vola ...“, začal a podíval se na Floriana, „jsou připravené pily a sekyrky k porcování masa.“ Ukázal na velký, masivní dřevěný stůl. „Budete je krmit dvakrát denně. Ráno a večer. Večer navíc musíte vyčistit klece. Odpoledne s nimi budete trénovat v aréně. Všechno jasné?“

Drakobijci přikývli.

Všechno jasné.

„Abyste náhodou nepřišli na hloupé myšlenky, bude na vás Drobek dávat pozor. Nechceme, aby naši miláčkové utrpěli nějakou újmu, že?“

Tycho se láskyplně zahleděl na draky jako matka na hlouček svých dětí a s lehkým povzdechem odcházel.

Když byl pryč, Horand a Lisbeta pod Drobkovým podezíravým pohledem hodili do klecí svých draků další půlky volů a Flo začal jednu polovinu sekát na malé kusy.

Oskar se na krmení díval jako ochromený. V hlavě mu vířilo všechno dohromady. Obrázky rodičů se míchaly s fo-

tografiemi sopek a pláží a mezi nimi otevírala a zavírala obrovskou tlamu Ohnivá bouře.

Zaslechl Floriana sténat. Sekera se mu zasekla do vola a nešla vytáhnout. Oskar k němu přistoupil a pomohl mu náradí vyprostit. Pak se chopil pily. Začal se žebry. Nejdřív ho zvuk řezaných kostí děsil, hnusilo se mu sahat na studené, vlhké syrové maso. Potom si začal představovat, že neřeže kusy zvířete, ale že jsou to klády. Pro stromový dům vzadu na zahradě u potůčku. Žaludek se mu nepříjemně sevřel, když si vzpomněl na domov. Cítil, jak mu do očí stoupají slzy, a prudce zavrtěl hlavou, aby z ní tu myšlenku vytřásl.

Řežu mrtvé zvíře, protože to tak musí být, pomyslel si. A tečka. Draci žerou maso. Tedy je někdo musí tím masem krmit. Není to nic jiného než třeba u lvů v zoo nebo psů doma. Po několika minutách mu nezvyklá práce opravdu připadala lehčí.

Když rozporcovali celkem tři voly, házeli s Florianem kusy masa z bezpečné vzdálenosti do klece, kde je Likvidátor griloval ještě v letu, šikovně je lapal ze vzduchu a okamžitě je hladově polykal. Asi dvacetkrát museli Oskar a Florian donést další kusy a drak zatím netrpělivě přecházel v kleci sem a tam a nespustil je z očí ani na vteřinu.

